ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ

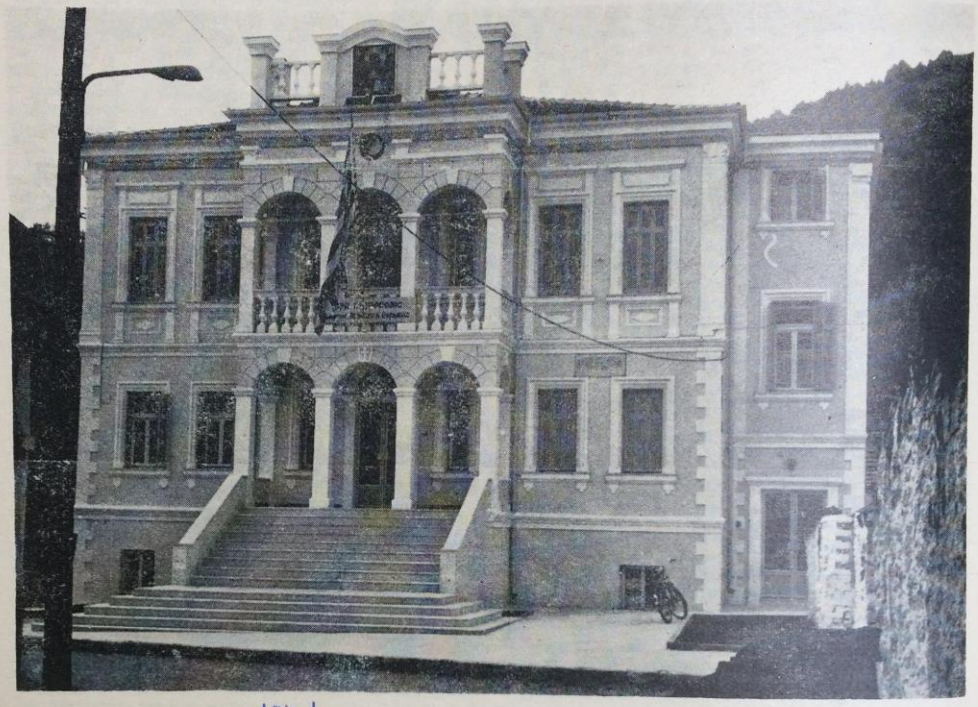

1971

Τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἀνακαινισθέντος Μητροπολιτικοῦ μεγάρου. Ὡς γνωστόν, τὸ παλαιὸν εἶχε καταστῆ σχεδὸν ἀκατοίκητον. Λόγῳ ὅμως τῆς ἱστορίας του, ἐκρίθη σκόπιμον νὰ μὴ κατεδαφισθῇ τελείως, ἀλλὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ ὄψις.

Τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον Φλωρίνης εἶνε συνδεδεμένον μὲ ὅλα τὰ σπουδαῖα ἐθνικὰ γεγονότα τῆς πόλεως κατὰ τὴν τελευταίαν ἑξηκονταετίαν. Ἔπρεπε λοιπὸν ἡ ἐξωτερικὴ τοὐλάχιστον ὄψις νὰ παραμείνῃ ὡς ἀνάμνησις τῶν γεγονότων αὐτῶν. Διὶ αὐτὸ κατηδαφίσθησαν ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ τοιχώματα τοῦ παλαιοῦ κτιρίου, παρέμειναν ὅμως τὰ ἐξωτερικὰ τοιχώματα αὐτοῦ. Ἐσωτερικῶς ἐγένετο νέα διαρρύθμυσις, ἐξυπηρετοῦσα τὰς σημερινὰς ἀνάγκας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Τὸ ὑπόγειον τοῦ μεγάρου διεσκευάσθη εἰς αἴθουσαν ὁμιλιῶν καὶ Κατηχητικῶν σχολείων. Εἰς τὸ ἀνώγαιον δὲ κατεσκευάσθη μικρὸν ναΰδιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κοζάνης κ. Διονύσιος, ὁ διοικητὴς τοῦ Α΄ Σώματος Στρατοῦ, ὁ διοικητὴς τῆς IX Μεραρχίας, οἱ Νομάρχαι Φλωρίνης καὶ Κοζάνης, καὶ αἱ πολιτικαί, στρατιωτικαί, δημοτικαὶ καὶ λοιπαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου. Τὸν Ἁγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, ὁ ὁποῖος καὶ ὡμίλησε καταλλήλως. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κοζάνης, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὸ συντελούμενον ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης ἔργον.

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τὸ κείμενον τῆς ὁμιλίας τοῦ Μητροπολίτου μας.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ

Τὸ Μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐγκαίνια τελοῦμεν σήμερον, ἀγαπητοί μου, ἔχει μίαν ἱστορίαν. Ἱστορίαν συνδεδεμένην στενῶς μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀκριτικῆς μας πόλεως καὶ γενικώτερον μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρτυρικοῦ μας λαοῦ. Ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἶνε μία εἰσέτι ἀπόδειξις τοῦ παρ' ἡμῖν ἱεροῦ συνδέσμου Πίστεως καὶ Πατρίδος, Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Ἑλληνικοῦ Γένους. Λεπτομερείας τινὰς τῆς ἱστορίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου μεγάρου κρίνομεν σκόπιμον ν' ἀναφέρωμεν πρὸς ζωογόνησιν τῆς ἱστορικῆς μνήμης. Διότι ἀλλοίμονον εἰς τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα λησμονοῦν τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος, πηγὴν διδασκαλίας καὶ ἐμπνεύσεως διὰ τὰς νεωτέρας γενεάς.

***

Ἀνατρέχομεν εἰς τὸ παρελθόν. Τὸ μέγαρον τοῦτο ἐκτίσθη εἰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας μεγάλη τῶν ἐθνῶν ἀναταραχὴ ἐπεκράτει, καὶ τὰ Βαλκάνια ὡμοίαζον τότε πρὸς λέβητα, ὅστις ὑπερθερμαινόμενος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐκραγῇ, ὅπως καὶ ἐξερράγη. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀετώματος διασωθεῖσα μαρμαρίνη πλάξ, ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος, ἡ ὁποία ἦτο μία ἀπὸ τὰς πλέον ἀνθηρὰς κοινότητας τῆς τουρκοκρατουμένης Μακεδονίας μας. Ἦτο κοινότης ἀγωνιζομένη ὑπὸ σκληρὰς συνθήκας τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Φυλῆς. Ἐκτίσθη τῷ 1902 ἐπὶ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μογλενῶν Ἰωαννικίου, τοῦ Βυζαντίου, ὡς ἀπεκάλει ὁ ἴδιος ἑαυτόν, ἀνδρὸς μὲ ἀξιόλογον θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν δρᾶσιν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἀείμνηστος Ἰωαννίκιος, ὁ ἐκλεκτὸς οὗτος ἱεράρχης, δὲν ἀπήλαυσε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. Δὲν παρέμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο. Ἔπεσε καὶ οὗτος, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι ἱεράρχαι τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ, θῦμα τῶν ραδιουργιῶν καὶ συκοφαντιῶν τῶν κακῶν καὶ μοχθηρῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς. Ὁ Ἰωαννίκιος χωρὶς τὴν θέλησίν του μετετέθη ἐκ τῆς Μητροπόλεως Μογλενῶν, ὡς ὠνομάζετο τότε ἡ νῦν Μητρόπολις Φλωρίνης, εἰς τὴν Μητρόπολιν Λήμνου, ἔνθα καὶ μετ' ὀλίγον πλήρης πικρίας ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν. Ἐκεῖνος ἀπῆλθεν, ἀλλ' ἔμεινε τὸ Μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον ὡς μνημεῖον διαιωνίζον τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός, τοῦ ὁποίου ζωηρὰν μνήμην διατηροῦν τινες τῶν γερόντων τῆς πόλεως ταύτης. Ὁ Ἰωαννίκιος ὠνόμασε τὸ μέγαρον τοῦτο «ἡ θυγάτηρ μου»!

***

Τὸ Μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον ἐξεπλήρωσε τὸν σκοπόν, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνηγέρθη. Ἀπέβη τὸ κέντρον τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ βίου τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος. Ἡ ἱστορία αὐτοῦ εἶνε καὶ ἱστορία τῆς περιοχῆς ταύτης. Ἐδῶ ἔπαλλεν ἡ καρδία τοῦ Ἔθνους. Ἐδῶ συνεκεντρώνοντο οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ καθηγηταί, λαμβάνοντες κατευθύνσεις ἐκ τοῦ ἐπισκόπου, ὅστις ἦτο ὁ ἀνώτερος ἐπόπτης ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν σχολείων. Ἐδῶ εἰς νυκτερινὰς ὥρας συνηθροίζοντο φιλοπάτριδες ἄνδρες, συσκεπτόμενοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν δυσχερῶν καταστάσεων καὶ τὴν λύσιν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργει καθημερινῶς ἡ φοβερὰ τυραννία τοῦ Ἰσλάμ, ὑποδαυλιζομένη συνεχῶς — ἀλλοίμονον! — ὑπὸ τῆς ἀντιζηλίας καὶ τοῦ φθόνου ὁμοθρήσκων λαῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔβλεπον μὲ βλέμμα ἀγάπης τὴν πρόοδον τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου ἐν Μακεδονίᾳ. Καταστροφαὶ χωρίων, σφαγαί,

Ἀπὸ τὸν ἁγιασμὸν τῶν ἐγκαινίων

δολοφονίαι Ἑλλήνων ἱερέων καὶ διδασκάλων, συνεπάρασσον τὴν περιοχήν. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας παρήγγορος ἄγγελος τῶν θλιβομένων ἦτο ἡ Ἐκκλησία. Ἐδῶ προσέτρεχον οἱ δεδιωγμένοι διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Πατρίδος ὡς καὶ διὰ τὴν προσήλωσιν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τὸ ἔνδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οὗτοι ἐκαλοῦντο «πατριαρχικοὶ» πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἀπεσχίσθησαν ἐκ τοῦ Πατριαρχείου, ἵδρυσαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, σχισματικοὶ γενόμενοι, ἦ «ἐξαρχικοί», ὡς ἑαυτοὺς οὗτοι ἀπεκάλουν. Ἐδῶ εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου ἐκρύπτοντο πατριῶται ἱερεῖς, εὑρίσκοντες ἄσυλον, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώριζε καὶ αὐτὸ τὸ Ὀθωμανικὸν κράτος, ἂν καὶ τὸ ἄσυλον τοῦτο οὐχὶ σπανίως παρεβιάζετο. Ἐδῶ εὕρισκον ἀναψυχὴν οἱ ἥρωες τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος. Ἐδῶ διετηρεῖτο ἄσβεστον τὸ πῦρ τοῦ πατριωτικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

Οἱ κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ποιμάναντες τὴν Ἐκκλησίαν Μογλενῶν ἀείμνηστοι Μητροπολῖται, φρυκτωροῦντες ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ταύτης, ἀνέμενον νὰ ἴδουν ἐκ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τὸ σύνθημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας. Καὶ τὸ σύνθημα ἐδόθη. Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπερ ἀνέμενον γενεαὶ γενεῶν, ἦλθε. Γενεὰ ἡρώων ἡ γενεὰ τοῦ 1912, ἐξώρμησεν ἐκ τῶν συνόρων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, καὶ ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος διεσκέλισεν ὄρη καὶ ποταμοὺς καὶ ἔφθασε μέχρι Σόροβιτς, (νῦν

Ἀμύνταιον). Ἀλλ' ἐκεῖ, ὡς γνωστόν, στρατιωτικὸν ἀτύχημα ἔκαμε τὴν Ἑλληνικὴν στρατιὰν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, καὶ ἡ πόλις τῆς Φλωρίνης ἐκινδύνευε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας ἄλλου ἔθνους. Ὢ! Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγωνίαν τοῦ τότε Ἕλληνος Μητροπολίτου ἀειμνήστου Πολυκάρπου; Εἶχεν, ὡς λέγουν, νὰ κοιμηθῇ νύκτας ὁλοκλήρους, ἀγωνιῶν διὰ τὴν τύχην τῆς πόλεως. Εἰς τὴν ἰδικήν του δὲ κυρίως εὐφυΐαν καὶ δραστηριότητα ὀφείλεται ἡ παράδοσις τῆς πόλεως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὀλίγαι ὧραι χρονοτριβῆς ἔφθανον διὰ νὰ χαθῇ ἡ Φλώρινα, ὅπως ἐχάθη τὸ Μοναστήριον.

Ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου μεγάρου νύκτωρ Ἕλλην πατριώτης ἔσπευσε τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὰς προφυλακὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ἵνα σπεύσουν πρὸς κατάληψιν τῆς πόλεως. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀετοῦ, οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, ἔφθασαν! Ἔφθασαν 12 παρὰ 5. Ἦτο ἡ 8η Νοεμβρίου, ἑορτὴ τῶν Ἀρχαγγέλων. Καὶ οἱ στρατιῶται, ὡς ἀρχάγγελοι τῆς ἐλευθερίας, εἰσῆλθον εἰς Φλώριναν. Τὰς λεπτομερείας τῆς παραδόσεως τῆς πόλεως μοὶ διηγήθη ὁ ἀείμνηστος ἱεράρχης Πολύκαρπος, ὅτε τῷ 1942 συνήντησα αὐτὸν ἐν Βεροίᾳ, ὅπου εἶχε μετατεθῇ, θῦμα καὶ οὗτος γενόμενος τῶν συκοφαντιῶν κακῶν καὶ μοχθηρῶν ἀνθρώπων. Ἐδῶ εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου ἱστάμενος ὁ ἀείμνηστος ἱεράρχης, κλαίων ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως, ὑπεδέχθη τὸν ἔνδοξον στρατηλάτην, διάδοχον τότε, Κωνσταντῖνον, τὸν ἀπελευθερωτὴν τῆς πόλεως. Ἐδῶ ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου του ἐφιλοξενήθησαν ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας.

Οὕτω τὸ Μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον ἐγένετο καὶ στρατηγεῖον τῆς ἐνδόξου ἐκείνης στρατιᾶς. Ἕνας ἐκ τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐφύλασσον σκοποὶ ἔξωθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου, ἦτο καὶ ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Σκουτερόπουλος, ὅστις κατόπιν ἀνῆλθεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, γενόμενος Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Οὗτος, γέρων πλέον, ἄνω τῶν 80 ἐτῶν, ἐξέδωκε πρὸ δύο ἐτῶν τὰ ἀπομνημονεύματά του εἰς τόμον ἐκ 500 σελίδων. Εἰς τὸν τόμον τοῦτον ὁ συγγραφεὺς διαθέτει ἀρκετὰς σελίδας διὰ νὰ περιγράψῃ μετὰ συγκινήσεως τὰς ἡμέρας ἐκείνας, καθ' ἃς ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπηρέτει τὴν Πατρίδα. Αἱ περὶ τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου μεγάρου καὶ γενικώτερον αἱ περὶ τῆς Φλωρίνης ἐντυπώσεις τοῦ ὑπερόχου τούτου ἐκπαιδευτικοῦ ἀνεδημοσιεύθησαν εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως «Σάλπιγξ Ὀρθοδοξίας» (Ἴδε τόμον 1969, τεῦχος 23 - 24, σελὶς 180 - 182 καὶ τόμον 1970, τεῦχος 25, σελὶς 20 - 22).

***

Τὸ Μητροπολιτικὸν τοῦτο μέγαρον κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους, λόγῳ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ Ἔθνους ἐκ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων, εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ. Οὐδεμία ἐπισκευὴ ἐν αὐτῷ ἐγένετο. Τὸ κτίριον ἔχασε τὴν λάμψιν τῶν πρώτων ἡμερῶν, ἠμαυρώθη καὶ ἤρχισε νὰ ἀποσαθροῦται. Ὅτε πρὸ 4ετίας ἀνέλαβον τὴν διοίκησιν τῆς Μητροπόλεως, ἡ κατάστασις τοῦ κτιρίου ἦτο ἀθλία. Τὰ ὄμβρια ὕδατα κατήρχοντο ἐκ τῆς στέγης, διεπότιζον ὁλόκληρον τὸ κτίριον καὶ ἔφθανον μέχρι τοῦ ὑπογείου. Ἔπιπλα καὶ βιβλία ὑπελείφθη ἐκ τοῦ ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐκινδύνευον νὰ καταστραφοῦν.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Νὰ κατεδαφισθῇ τὸ κτίριον καὶ νὰ κτισθῇ εἰς τὴν θέσιν του νέον; Τοῦτο ἐξ ἐπόψεως τεχνικῆς ἦτο τὸ εὐκολώτερον. Τὸ δυσκολώτερον ἦτο τὸ κτίριον τοῦτο ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον ἀναγκαίως νὰ διατηρηθῇ, διασῴζον τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισιν. Ἀλλὰ ποῦ χρήματα διὰ μίαν τοιαύτην ἐπισκευὴν καὶ ἀνακαίνισιν; Ἔπειτα, δὲν τὸ ἀποκρύπτω, ἐδίσταζον νὰ προβῶ εἰς οἱανδήποτε ἐπισκευὴν ἢ ἀνακαίνισιν, διότι ἔφρόνουν ὅτι ἔπρεπε τοῦ ἔργου τούτου νὰ προηγηθῇ ἡ ἀνέγερσις φιλανθρωπικῶν ἱδρυμάτων. Ἤθελον ν' ἀφήσω τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου εἰς τὸ τέλος ὅλων τῶν ἄλλων ἔργων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πρόγραμμα ἔπρεπε ν' ἀνεγερθοῦν.

Ἀλλ' ὅτε κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐκ τῆς πόλεώς μας διῆλθεν ὁ ἀγαπητὸς Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ἀθλητισμοῦ κ. Κων. Ἀσλανίδης καὶ ἐπεσκέφθη ἡμᾶς καὶ εἶδε τὸ κτίριον καὶ ἐπληροφορήθη τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ, συνεκινήθη ὁ φιλόπατρις οὗτος ἀνὴρ καὶ αὐθορμήτως προσέφερεν ὑπὲρ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ κτιρίου τὸ ποσὸν τῶν 200.000 δραχμῶν. Εἰς τὸ ποσὸν τοῦτο προσετέθησαν καὶ ἕτεραι 250.000 δραχμαί, αἱ ὁποῖαι ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἐξοχωτάτου τότε Ὑπουργοῦ τοῦ Συντονισμοῦ καὶ νῦν Β' Ἀντιπροέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Νικ. Μακαρέζου. Ἦλθεν δὲ συνεπίκουρος εἰς τὸ ἔργον καὶ ὁ πάντοτε προθύμως εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐθνικὰ ἔργα συντρέχων ἔξοχος πατριώτης καὶ εὐγενὲς τέκνον τῆς Μακεδονίας ἀξιότιμος κ. Φίλιππος Δραγούμης. Οὗτος ἐκ τοῦ Παγκείου κληροδοτήματος προσέφερεν εἰς

Ὁ Σεβ. Κοζάνης ὁμιλῶν κατὰ τὰ ἐγκαίνια

μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Παύλου Μελᾶ τὸ ποσὸν τῶν 100.000 δραχμῶν. Κατόπιν τῶν εἰσφορῶν τούτων ἀπεφασίσαμεν τὴν ἐκ βάθρων ἀνακαίνισιν τοῦ κτιρίου. Τὸ ποσὸν τῶν ἐπιχορηγήσεων τούτων δὲν ἐπήρκεσεν. Ἐδαπανήθησαν πολὺ περισσότερα. Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον

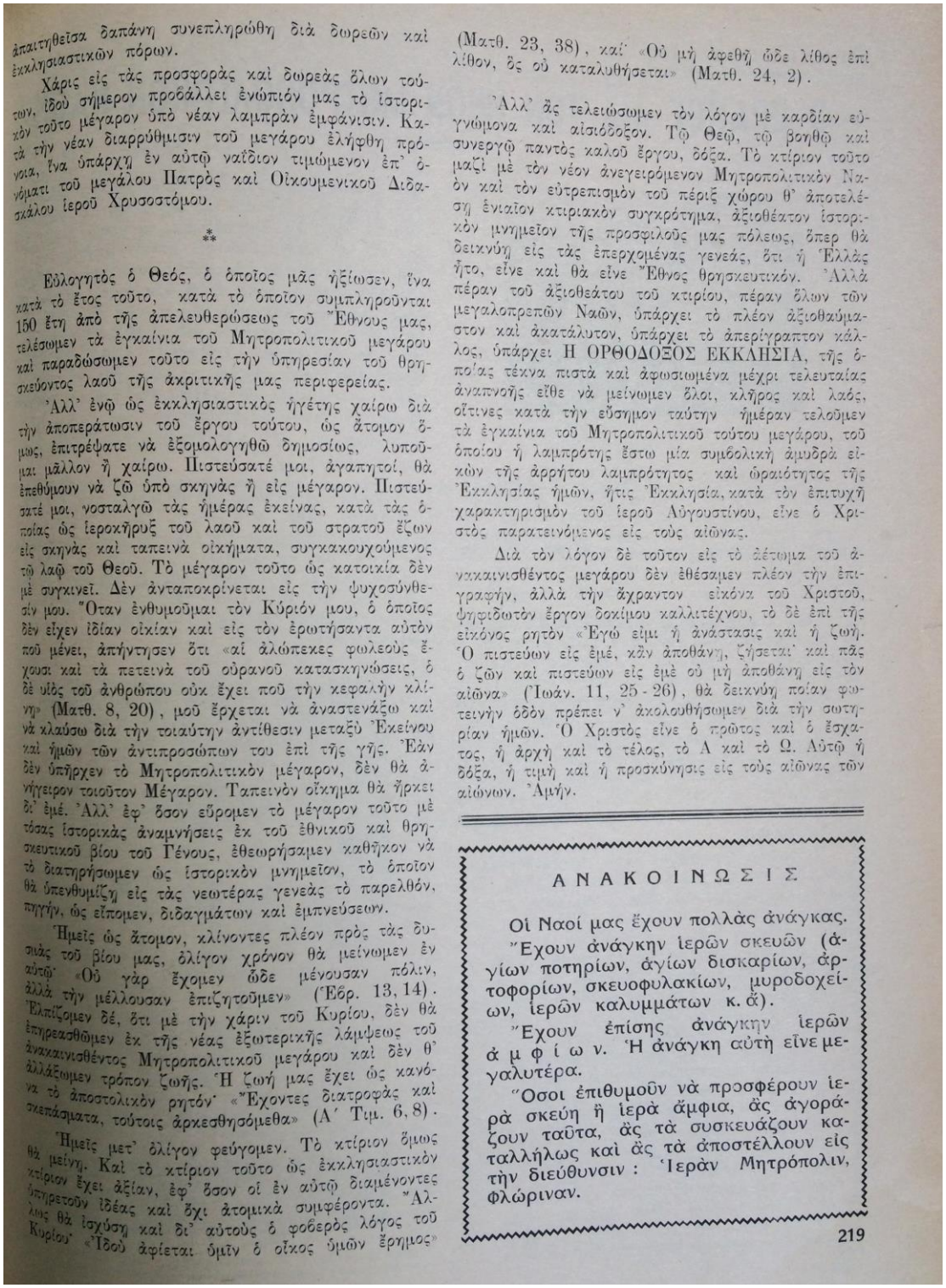

ἀπαιτηθεῖσα δαπάνη συνεπληρώθη διὰ δωρεῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πόρων.

Χάρις εἰς τὰς προσφορὰς καὶ δωρεὰς ὅλων τούτων, ἰδοὺ σήμερον προβάλλει ἐνώπιόν μας τὸ ἱστορικὸν τοῦτο μέγαρον ὑπὸ νέαν λαμπρὰν ἐμφάνισιν. Κατὰ τὴν νέαν διαρρύθμισιν τοῦ μεγάρου ἐλήφθη πρόνοια, ἵνα ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ ναΐδιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ μεγάλου Πατρὸς καὶ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

***

Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἠξίωσεν, ἵνα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, κατὰ τὸ ὁποῖον συμπληροῦνται 150 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Ἔθνους μας, τελέσωμεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μητροπολιτικοῦ μεγάρου καὶ παραδώσωμεν τοῦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ θρησκεύοντος λαοῦ τῆς ἀκριτικῆς μας περιφερείας.

Ἀλλ' ἐνῷ ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης χαίρω διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου τούτου, ὡς ἄτομον ὅμως, ἐπιτρέψατε νὰ ἐξομολογηθῶ δημοσίως, λυποῦμαι μᾶλλον ἢ χαίρω. Πιστεύσατέ μοι, ἀγαπητοί, θὰ ἐπεθύμουν νὰ ζῶ ὑπὸ σκηνὰς ἢ εἰς μέγαρον. Πιστεύσατέ μοι, νοσταλγῶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, κατὰ τὰς ὁποίας ὡς ἱεροκῆρυξ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ ἔζων εἰς σκηνὰς καὶ ταπεινὰ οἰκήματα, συγκακουχούμενος τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ. Τὸ μέγαρον τοῦτο ὡς κατοικία δὲν μὲ συγκινεῖ. Δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν ψυχοσύνθεσίν μου. Ὅταν ἐνθυμοῦμαι τὸν Κύριόν μου, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἰδίαν οἰκίαν καὶ εἰς τὸν ἐρωτήσαντα αὐτὸν ποῦ μένει, ἀπήντησεν ὅτι «αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ» (Ματθ. 8, 20), μοῦ ἔρχεται νὰ ἀναστενάξω καὶ νὰ κλαύσω διὰ τὴν τοιαύτην ἀντίθεσιν μεταξὺ Ἐκείνου καὶ ἡμῶν τῶν ἀντιπροσώπων του ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον, δὲν θὰ ἀνήγειρον τοιοῦτον Μέγαρον. Ταπεινὸν οἴκημα θὰ ἤρκει δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον εὕρομεν τὸ μέγαρον τοῦτο μὲ τόσας ἱστορικὰς ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ βίου τοῦ Γένους, ἐθεωρήσαμεν καθῆκον νὰ τὸ διατηρήσωμεν ὡς ἱστορικὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τὰς νεωτέρας γενεὰς τὸ παρελθόν, πηγήν, ὡς εἴπομεν, διδαγμάτων καὶ ἐμπνεύσεων.

Ἡμεῖς ὡς ἄτομον, κλίνοντες πλέον πρὸς τὰς δυσκολίας τοῦ βίου μας, ὀλίγον χρόνον θὰ μείνωμεν ἐν αὐτῷ· «Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. 13, 14). Ἐλπίζομεν δέ, ὅτι μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ ἐπιρεασθῶμεν ἐκ τῆς νέας ἐξωτερικῆς λάμψεως τοῦ ἀνακαινισθέντος Μητροπολιτικοῦ μεγάρου καὶ δὲν θ' ἀλλάξωμεν τρόπον ζωῆς. Ἡ ζωή μας ἔχει ὡς κανόνα τὸ ἀποστολικὸν ρητόν· «Ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα» (Α΄ Τιμ. 6, 8).

Ἡμεῖς μετ' ὀλίγον φεύγομεν. Τὸ κτίριον ὅμως θὰ μείνῃ. Καὶ τὸ κτίριον τοῦτο ὡς ἐκκλησιαστικὸν κτίριον ἔχει ἀξίαν, ἐφ' ὅσον οἱ ἐν αὐτῷ διαμένοντες ὑπηρετοῦν ἰδέας καὶ ὄχι ἀτομικὰ συμφέροντα. Ἀλλιῶς θὰ ἰσχύσῃ καὶ δι' αὐτοὺς ὁ φοβερὸς λόγος τοῦ Κυρίου· «Ἰδοὺ ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος» (Ματθ. 23, 38), καί· «Οὐ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυθήσεται» (Ματθ. 24, 2).

Ἀλλ' ἂς τελειώσωμεν τὸν λόγον μὲ καρδίαν εὐγνώμονα καὶ αἰσιόδοξον. Τῷ Θεῷ, τῷ βοηθῷ καὶ συνεργῷ παντὸς καλοῦ ἔργου, δόξα. Τὸ κτίριον τοῦτο μαζὶ μὲ τὸν νέον ἀνεγειρόμενον Μητροπολιτικὸν Ναὸν καὶ τὸν εὐτρεπισμὸν τοῦ περιῤῥ χώρου θ' ἀποτελέσῃ ἐνιαῖον κτιριακὸν συγκρότημα, ἀξιοθέατον ἱστορικὸν μνημεῖον τῆς προσφιλοῦς μας πόλεως, ὅπερ θὰ δεικνύῃ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε Ἔθνος θρησκευτικόν. Ἀλλὰ πέραν τοῦ ἀξιοθεάτου τοῦ κτιρίου, πέραν ὅλων τῶν μεγαλοπρεπῶν Ναῶν, ὑπάρχει τὸ πλέον ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀκατάλυτον, ὑπάρχει τὸ ἀπερίγραπτον κάλλος, ὑπάρχει Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τῆς ὁποίας τέκνα πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς εἴθε νὰ μείνωμεν ὅλοι, κλῆρος καὶ λαός, οἵτινες κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν τελοῦμεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Μητροπολιτικοῦ τούτου μεγάρου, τοῦ ὁποίου ἡ λαμπρότης ἔστω μία συμβολικὴ ἀμυδρὰ εἰκὼν τῆς ἀῤῥήτου λαμπρότητος καὶ ὡραιότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἥτις Ἐκκλησία, κατὰ τὸν ἐπιτυχῆ χαρακτηρισμὸν τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, εἶνε ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον εἰς τὸ δέτωμα τοῦ ἀνακαινισθέντος μεγάρου δὲν ἐθέσαμεν πλέον τὴν ἐπιγραφήν, ἀλλὰ τὴν ἄχραντον εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ψηφιδωτὸν ἔργον δοκίμου καλλιτέχνου, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνος ρητὸν «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα» (Ἰωάν. 11, 25-26), θὰ δεικνύῃ ποίαν φωτεινὴν ὁδὸν πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, τὸ Α καὶ τὸ Ω. Αὐτῷ ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ Ναοί μας ἔχουν πολλὰς ἀνάγκας.

Ἔχουν ἀνάγκην ἱερῶν σκευῶν (ἁγίων ποτηρίων, ἁγίων δισκαρίων, ἀρτοφορίων, σκευοφυλακίων, μυροδοχείων, ἱερῶν καλυμμάτων κ. ἄ).

Ἔχουν ἐπίσης ἀνάγκην ἱερῶν ἀμφίων. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ εἶνε μεγαλυτέρα.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ προσφέρουν ἱερὰ σκεύη ἢ ἱερὰ ἄμφια, ἂς ἀγοράζουν ταῦτα, ἂς τὰ συσκευάζουν καταλλήλως καὶ ἂς τὰ ἀποστέλλουν εἰς τὴν διεύθυνσιν: Ἱερὰν Μητρόπολιν, Φλώριναν.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΜΕΓΑΡΟΥ ΦΛΩΡΙΝΑΣ ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ (ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ)

Ανήμερα της εορτής του Αγίου Πνεύματος θα τελεστούν τα εγκαίνια του μητροπολιτικού κτιρίου Φλώρινας. Το κτίριο έχει ανακαινισθεί πλήρως με γενναίες παραιμβάσεις τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό του. Η τελετή των εγκαινίων θα γίνει το απόγευμα της Δευτέρας 17 Ιουνίου στις 6:30 το απόγευμα.